

Galleren fra Chicago.

I.

Ei Gen i Lænker.

Den du give mig ogle Penge, Karl? Ville Barn maa have Stromper. Den umuligt længere sætte det op, saa udover noget andet."

Dette andet skal naturligvis være det til mit ny Billede."

Rossiter gav dette Svar i en gravet Tone, trak en forkøllet ansigt op af Lommen og lagde den i Bord ved Siden af sin Hustru. Da han igjen den Bog, han havde behagligt med, og loste videre, vor ei vind af den engelstede Kunst Ruskin. Hans Wegfælle vilde ikke have forstået Indholdet af dette eller belymret sig om at forstå det, havde ikke set paa sin Mand, da hun varte sin Begejring, og hun tog indsyn til den grønne Maade, hvori efterkom denne, men højede sig højere over sit Stylo.

Det fulvet ved Siden af hende stod nu med fattige, afflidske Klædningsar, mest Bornetøj, og deraf tog hun ikke for Stykken og bødede dem mela-

aledes sad de begge, Mand og Hu-

i glædelos, taus Selbst til langt na Ratten. Det var i et lille fat-

hus i Chicago.

Da, hvad der omgav dem, var Armo-

Stempel, lige fra det tredele Gulv-

til den unge Kones affalmede

Ring. Topeterne paa Væggene vor

og her bødede med Stykker af anden

og Tegning. Den gamle Hest-

Sofia, en Leoning fra bedre Tid,

var affald, og højt og her reuer itu,

saa Boger paa Boghylden opfyldte

denne halv. Overalt i Bæretset

og Omhyggelighed og Renlighed for-

es forsøgt at lade Fattigdommen

med mindre gret frem. Og den unge

i hendes billige, afflidske Klæder,

med omhyggelig glottet Hår, plæ-

delstrøje og Manslette, viste sig som

sab der højet over Kurven, der var

i med de gamle, løfede Klæder, som

evenede Illustration til alle Omgivel-

se. Med blymret Aasyn, men med

hender syede hun ivrigt Time ef-

Tid.

Endelig kastede Rossiter Bogen til

ude, tænkte sig tilbage paa Stolen og

de hænderne bag om Hovedet.

At male Vandet, Høvet, er som naat

en vilde forsøge at male en Sjæl, be-

skede han med Tanke henvendt paa

han havde læst.

Da Rossiter havde lige fremitaget en

mekole af Kattun og betrægtede den,

da havde flere store Rister, der notsom

bede, at den lille, som havde haaret

maatte besejle en ganse sørbes

ighed i at deltagge sin Klædning.

Den statkels Kone fuldebe sagte, da

en orprælde et Bundt Lapper og for-

des sagte efter en Rest af passende

Prælse.

"Hvad mener tu, hjære?" spurte hun

ved.

Blot angaende det, som Ruskin

var i en stor Opgave at male en Sjæl

for en stor Ide! Minette", ved

hun begejstrede, "har du noget finke

at foretælle dig, hvoreledes en

en kunde se ud? Jeg har gjort det,

og havde en Gang en Drøm, det er for

at tilbage. Min første elskede aagede

Mash, som senere blev til en Drø-

bolt og knuste hendes Hjerte. Efter

det brant jeg en Nat, at jeg

havde en Lamb i Ark.

Hænen synede hen ved Siden af hendes

stælle, og paa en eller anden Maan-

der dog var ganse forstjellig fra den

anden Tankeudveksling, syntes dette

stjordisse Døsen at sige til mig. Dette

er min Straf! O, havde jeg blot straks

en Morgen forsøgt at bringe dette

indeni over Larveret. Nu er Minet-

ts Strafe — det er for silke!"

Oversat ved dette usædvanlige U-

ds af Sympati, vendte Rossiter, hvis

et under hans sidste Tale havde været

paa Baugen, Hovedet om og saa

en sin Hustru.

O, biste usædvanlige Stykker Toj!

Et eneste stort nok til Risterne. Jeg

kommer til først at sy flere af dem sam-

me. Sagde du noget, min hjære?

"Alle noget nider," svarede Rossiter

det — slæftet sig ærgerlig over den sid-

Bemærkning.

Hans Hustru merlede hans foranbre-

Tone og saa ham op i hans formørkele-

de. "Leg kan ikke hjælpe dig, Karl," sagde

en lidt udtalmobigt. "Vi ere saa sat-

tige, at jeg kun maa tanke paa Psalter, tale om Psalter og sammenstille Psalter. Jeg beklager at have forstørret din fantasi's flugt. Jeg var saa optaget af mit, at jeg ikke vidste at, at jeg talte højt."

"Nu, det gjor ikke noget. Kom! Du har vist arbejdet nok i Kinen. Se, hvor fuldt det er."

Han udtalte dette i sin færdelige roslige Tone.

Hans Kone leede med hæje, undersægte Sukke i Arbejdstøj sammen og gik til Sengen for at lægge Planter til, hvoreledes hun skulde stude paa et eller andet Børge mod hendes Husholdningsstælle.

Saa snart Morgenen dæmrede og det endnu næppe var lys nok til at bestille noget, vognede hun som ved et Julefest og sprang op fra Lejet. Hun slog et Klæde om sine Skulde og forsyede sin Virksomhed med at bære sine Smæle Klædningsstæller. Saa klede hun sig fuldstændigt paa, togte en Smule Frøkost i den lille Jernovn i Stuen og hjalp ved Siden af de to ældste Born med deres Paaklædning. Det falde vankeligt nok at holde dem rolige, mensens hun vaskede dem og kemmede deres Haar.

"Stille, Mamie! Du vaagner Fader! Frank, vær dog rolig. Fader og Baby sover endnu." En af disse Sætninger var næsten bestandig paa hendes Læber.

Men langt den føreste af hendes mange Morgenpligter var dog den at vakte hendes Husbond. Hun gik hen til Sengen og saa paa den sovende. Der laa han med Ansigt vendt imod hende, med disse regelmæssige, skjøn formede Træk. I Sønnes veg færvælg varven fra hans Kinder, og hans lange, brune Øjenbryn fremhævede sig stærkt paa den blege Hudfarve. Hendes Mands Skjønne, paa hvilken han selv syntes at sætte ringe Pris, var for hende hver Dag en Kilde til Glæde og Stoltheb. Og at hendes Born lignede ham, var hendes fattige og træsommne Livs bedste Trost.

Hendes Hjerte blev modlost, som altid, over at skulle til denne Del af hendes Mængvoigt; men hun maatte og måtte gøre det. Hun lagde sin Haand let paa den sovende Skulder.

"Karl, Karl!" sagde hun med sagte, blød Tone.

Langsamt abnede hon sine store, brune Øyne og saa tankeløst og drømmende ind i Aftenen.

Klokken er lige syv. Frøkosten er omrent færdig.

"Jeg drømte om et herligt Billede," sagde han, idet han doven stodtide sig paa Albuen. Han saa sig om i det færtige Værelse og vendte sig derpaa med et smil til sin Hustru. "O, Kone, du kom for at sige mig, at Paradiset igjen er tabt."

Karl Rossiter begyndte al Tid Dagen med flige halvt spøgende, halvt ironiske Ytringer — Søndagene undtagen. Paa disse til Høiens hellige Dage stod han nemlig tidlig op, greb Valet og Penself og sad saa bestandig ved sit Staffeli, indtil Aftenens Mørke trang ham til nojlende at forlade sin behagelige Opgave.

Det var en af hans Hustrus vanskligste Opgaver i Hørneten Sind at faa Aglelse for Sonhagens Hellighedselskabs forsonet med Agtelse for Faderen. Men det lykkedes hende dog. Hun lærte sig selvfølgelig at forstå det, og vendte sig derpaa med et smil til sin Hustru. "O, Kone, du kom for at sige mig, at Paradiset igjen er tabt."

Karl Rossiter viste sig ved Frøkosten, idet han begejstrede, "har du noget finke at foretælle dig, hvoreledes en kunde se ud? Jeg har gjort det, og havde en Gang en Drøm, det er for

at tilbage. Min første elskede aagede Mash, som senere blev til en Drøb bolt og knuste hendes Hjerte. Efter det brant jeg en Nat, at jeg havde en Lamb i Ark.

Hænen synede hen ved Siden af hendes

stælle, og paa en eller anden Maan-

der dog var ganse forstjellig fra den

anden Tankeudveksling, syntes dette

stjordisse Døsen at sige til mig. Dette

er min Straf! O, havde jeg blot straks

en Morgen forsøgt at bringe dette

indeni over Larveret. Nu er Minet-

ts Strafe — det er for silke!"

Oversat ved dette usædvanlige U-

ds af Sympati, vendte Rossiter, hvis

et under hans sidste Tale havde været

paa Baugen, Hovedet om og saa

en sin Hustru.

O, biste usædvanlige Stykker Toj!

Et eneste stort nok til Risterne. Jeg

kommer til først at sy flere af dem sam-

me. Sagde du noget, min hjære?

"Alle noget nider," svarede Rossiter

det — slæftet sig ærgerlig over den sid-

Bemærkning.

Hans Hustru merlede hans foranbre-

Tone og saa ham op i hans formørkele-

de. "Leg kan ikke hjælpe dig, Karl," sagde

en lidt udtalmobigt. "Vi ere saa sat-

Smæld og Smuld.

Va a Gaægiver gaarden. En Rejsende: Det var da en forståelig Rat — ikke lukket et Øje — Lopperne har jo formelig været rørende!

Gæstgiveren: Det er de Herrer Rejsendes egen Styld, de kommer saa sjælden — og saa er de statkels Børster besiddiget det er.

Han udtalte dette i sin færdelige roslige Tone.

Hans Kone leede med hæje, undersægte Sukke i Arbejdstøj sammen og gik til Sengen for at lægge Planter til, hvoreledes hun skulde stude paa et eller andet Børge mod hendes Husholdningsstælle.

Saa snart Morgenen dæmrede og det endnu næppe var lys nok til at bestille noget, vognede hun som ved et Julefest og sprang op fra Lejet. Hun slog et Klæde om sine Skulde og forsyede sin Virksomhed med at bære sine Smæle Klædningsstæller. Saa klede hun sig fuldstændigt paa, togte en Smule Frøkost i den lille Jernovn i Stuen og hjalp ved Siden af de to ældste Born med deres Paaklædning. Det falde vankeligt nok at holde dem rolige, mensens hun vaskede dem og kemmede deres Haar.

Vegas Høste Sirup har vundet sin Renome gennem paa dens egne Meriter.

Den er like saa virkelig i et Tilfælde af Robst: Hjemme, som i en trist Forhøjelse, da den ørklæstig lindrer Hosten, saaledes at Lungerne og Luftrørene ikke tresses ved Særlig Høste. Og under den Tid har mange Patienter. Dispensariet har udgivet en Bog kaldet "Livets Hemmeligheder," hvori deles Virksomhed fremstilles og som ubehaget er til alle som ønsker at få en god Høste.

Begas Høste Sirup har vundet sin Renome gennem paa dens egne Meriter. Den er like saa virkelig i et Tilfælde af Robst: Hjemme, som i en trist Forhøjelse, da den ørklæstig lindrer Hosten, saaledes at Lungerne og Luftrørene ikke tresses ved Særlig Høste. Og under den Tid har mange Patienter. Dispensariet har udgivet en Bog kaldet "Livets Hemmeligheder," hvori deles Virksomhed fremstilles og som ubehaget er til alle som ønsker at få en god Høste.

Det bedste Middel. Overkellen: Den Helle, som boer her siden i Gaar, sidder inde i Gastenæret i en vældig Bonner — hvad